

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 161/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-4C/149/2012 (pôvodne vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 4C/149/2012) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. januára 2026 v znení jej doplnenia z 23. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom mestského súdu v napadnutom konaní (pôvodne okresný súd) v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. IV. ÚS 530/2021-31 z 1. marca 2022 a vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 17 charty a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom mestského súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľ navrhuje uloženie príkazu mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, zároveň mu priznať finančné zadostučinenie 31 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu je stranou spotrebiteľského sporu o určenie neplatnosti ustanovení spotrebiteľských zmlúv uzatvorených so žalovanou (Všeobecná úverová banka, a.s.) s poukazom na neprijateľné podmienky. Sťažovateľ si uplatnil aj nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla aplikáciou neprijateľných podmienok v zmluvnom vzťahu medzi ním a žalovanou. Napadnuté konanie iniciované žalobou zo 7. augusta 2012 je civilným sporovým konaním, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako spotrebiteľ, teda slabšia strana sporu. V napadnutom konaní bol 19. januára 2026 vyhlásený rozsudok, ktorým bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá a žalovanej priznaný nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu (výrok I) a vzájomná žaloba v celom rozsahu zamietnutá a žalovanému zo vzájomnej žaloby vo vzťahu k žalobkyni zo vzájomnej žaloby priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Ústavný súd nálezom z 1. marca 2022 právoplatným 8. marca 2022 rozhodol o v poradí prvej ústavnej sťažnosti sťažovateľa vo veci namietaného porušenia totožných práv ako v tu prejednáwanej veci, pričom konštatoval porušenie práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu (ktorého právnym nástupcom je od 1. júna 2023 mestský súd, pozn.) v napadnutom konaní, prikázal mu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie 2 000 eur a náhradu trov konania. Vo zvyšných častiach ústavnej sťažnosti nevyhovel.

4. Sťažovateľ sa v poradí druhou ústavnou sťažnosťou z 15. apríla 2024 domáhal vyslovenia porušenia totožných práv v dôsledku existencie zbytočných prietáhov v napadnutom konaní v období po právoplatnosti nález z 1. marca 2022. Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 376/2024-50 z 24. júla 2024 právoplatným 27. augusta 2024 ústavnej sťažnosti nevyhovel.

5. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 73/2025-33 z 26. marca 2025 nevyhovel ani v poradí tretej ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ktorou sa domáhal vyslovenia porušenia totožných práv ako dôsledku existencie zbytočných prietáhov mestského súdu v napadnutom konaní v období po právoplatnosti nález z 1. marca 2022.

6. Uznesením ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 424/2025 z 26. augusta 2025 (právoplatné 9. septembra 2025) bola odmietnutá v poradí štvrtá ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia totožných práv postupom mestského súdu v napadnutom konaní.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažnostná argumentácia je založená na tvrdenom porušení označených práv zbytočnými prietáhmi mestského súdu v období po právoplatnosti nález ústavného súdu z 1. marca 2022. Sťažovateľ uvádza, že jeho vec nie je právoplatne skončená ani po 13 rokoch a 6 mesiacoch od podania žaloby. Namíeta, že aj napriek vyhláseniu rozsudku v jeho veci mu tento nebol do dňa podania doplnenia ústavnej sťažnosti, čo je jeden mesiac a 4 dni, doručený v rozpore s § 223 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

8. Postup mestského súdu označuje sťažovateľ za ústavne neprijateľný a rozporný s ustálenou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Sťažovateľ argumentuje existenciou extrémnych prietáhov, pričom za neprijateľné označuje nariadenie termínu pojednávania 6 mesiacov po predchádzajúcom.

9. S prihliadnutím na povinnosť ukončiť konanie vo všetkých jeho zložkách sťažovateľ zdôrazňuje, že napadnuté konanie bude predĺžené aj z dôvodu nevyhnutnosti rozhodnúť o výške trov konania, takže právna neistota sťažovateľa bude odstránená až týmto rozhodnutím.

10. Aplikovateľnosť charty sťažovateľ odôvodňuje aplikáciou zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), ktorým došlo k prebratiu právne záväzných aktov Európskej únie. V jeho spore dochádza k uplatňovaniu „*Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice EP a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenia EP a Rady č. 2006/2004*“.

11. Sťažovateľ zdôrazňuje, že v napadnutom konaní adresoval mestskému súdu viacero podaní týkajúcich sa spresnenia žalobného petitu, no reagoval nimi výlučne na výzvy súdu. Uvedený postup týkajúci sa vedenia konania je nutné pričítať na zodpovednosť mestskému súdu, nie sťažovateľovi. Obdobne je potrebné pristupovať k nariadeniu pojednávania (bod 8 tohto uznesenia).

12. Nesústredený a neefektívny postup súdu možno charakterizovať tiež ako odmietnutie spravodlivosti pre sťažovateľa, ktorý sa ani po uvedenej dlhej dobe nedočkal konca právnej neistoty. Zároveň s prihliadnutím na predmet konania a domáhanie sa priznania náhrady škody je dané legitímne očakávanie sťažovateľa týkajúce sa pohľadávky majetkového charakteru voči žalovanej, čo spadá pod ochranu majetkových práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práv tak, ako to je namietané sťažovateľom v petite v koexistencii so zbytočnými prietahmi mestského súdu v napadnutom konaní v období od právoplatnosti nálezu ústavného súdu z 1. marca 2022, teda od 8. marca 2022.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote:

14. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. IV. ÚS 302/2020).

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade

s judikatúrou EŠLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

16. Z hľadiska právnej a faktickej zložitosti napadnutého konania ústavný súd zotrúva na svojom stanovisku, že prejednávacia vec nie je po právnej ani skutkovej stránke zložitá. Spotrebiteľské spory pritom patria k štandardnej agende všeobecných súdov (sp. zn. IV. ÚS 530/2021, sp. zn. I. ÚS 376/2024, sp. zn. III. ÚS 73/2025 a sp. zn. IV. ÚS 424/2025), no nepatria do kategórie tzv. citlivých konaní, pri ktorých sa vyžaduje zo strany súdu promptné rozhodovanie, nevynímajúc dôležitosť rozhodovania pre samotného sťažovateľa (I. ÚS 201/2024).

17. Ústavný súd zároveň posúdil správanie sťažovateľa v rozhodnom období, pričom odkazuje na svoje závery uvedené v už citovaných rozhodnutiach, ktorými nevyhoviel skorším ústavným sťažnostiam sťažovateľa (body 4 až 6 tohto uznesenia).

18. Snaha súdu prvej inštancie konať vo veci promptne po označenom náleze z 1. marca 2022 bola podľa ústavného súdu marená správaním sťažovateľa, a to odročovaním pojednávania z dôvodov na strane sťažovateľa, prezentovaním obsiahleho písomného podania v deň pojednávania konaného 8. marca 2023 (*de facto* zmarenie pojednania veci v určenom termíne), podávaním nových návrhov na doplnenie dokazovania nad rámec písomného podania či vznesením námietky premlčania. Ústavný súd rovnako akcentoval, že zmenám návrhov na rozhodnutie vo veci aj na dokazovanie zodpovedal postup súdu prvej inštancie vyžadujúci si určité časové obdobie na vysporiadanie sa s označenými návrhmi zo strany sťažovateľa (I. ÚS 376/2024).

19. Záujem sťažovateľa na odstránení stavu právnej neistoty neidentifikoval ústavný súd ani pri skúmaní obdobia po 8. apríli 2025, keď zdôraznil, že sťažovateľ svojimi obsiahlymi, no neurčitými podaniami menil petit žaloby a mestský súd ho musel pod hrozbou jej odmietnutia vyzývať na odstránenie väd. Obdobne k predĺženiu konania prispelo aj podávanie opravných prostriedkov zo strany sťažovateľa (IV. ÚS 424/2025).

20. Vo vzťahu k postupu samotného súdu prvej inštancie ústavný súd nekonštatoval v súlade s už uvedenými okolnosťami týkajúcimi sa správania sťažovateľa existenciu zbytočných prietahov, za ktoré by niesol zodpovednosť súd prvej inštancie. Naopak, podľa ústavného súdu mestský súd po právoplatnosti označeného nálezu z 1. marca 2022 riadne vo veci konal a uskutočnil pojednávania (I. ÚS 376/2024, III. ÚS 73/2025, IV. ÚS 424/2025).

21. Od rozhodnutia ústavného súdu vo veci štvrtej ústavnej sťažnosti až po podanie v poradí piatej ústavnej sťažnosti prešlo obdobie mierne presahujúce štyri mesiace (september 2025 až január 2026), ktoré nemohlo samo osebe prispieť k zásadnej zmene skutkového stavu podstatného pre rozhodnutie o existencii zbytočných prietahov. V súvislosti s meritórnym rozhodnutím vyhláseným na pojednávani, ktoré sa uskutočnilo 19. januára 2026, sťažovateľ namieta porušenie zákonného ustanovenia (§ 223 ods. 3 CSP), podľa ktorého sa rozsudok vyhotoví a odošle do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia. Na tomto mieste ústavný súd zdôrazňuje, že súčasťou jeho už ustálenej judikatúry je názor, podľa ktorého nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva (m. m. IV. ÚS 100/2013). Uvedené konštantné závery možno nepochybné vzťahnúť aj na požiadavku rozhodovania všeobecného súdu bez zbytočných prietahov. Okrem toho doba

mierne presahujúca zákonom stanovenú lehotu na doručenie rozsudku (4 dni) v civilnom sporovom konaní sama osebe nemôže pre existenciu priet'ahov počítaných na dni dosahovať potrebnú intenzitu spôsobilú viesť k záveru o tom, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov bolo týmto porušené.

22. Pokiaľ sťažovateľ atakuje nariadenie termínu pojednávania so šesťmesačným odstupom (január 2026), ústavný súd ani túto námietku nepovažuje za spôsobilú viesť k záveru o existencii zbytočných priet'ahov. Ako to z podkladov predložených samotným sťažovateľom vyplýva, k nariadeniu termínu pojednávania došlo (aj) v nadväznosti na okolnosti, ktoré sprevádzali sledované obdobie 6 mesiacov, a to zmena sídla mestského súdu, čo možno nepochybné označiť za primerané a zároveň aj nevyhnutné s prihliadnutím na konkrétne okolnosti, ktoré nastali nezávisle od vôle konajúceho súdu, obdobne ako to je napríklad pri zmenách súvisiacich s reformou správneho súdnictva (m. m. III. ÚS 389/2024, III. ÚS 382/2025).

23. Ani argumentácia o nevyhnutnosti rozhodnúť o výške trov konania nemá na posúdenie veci zásadný význam. Zákonná právna úprava (§ 262 ods. 2 CSP) totiž rozhodnutie o sume náhrady trov konania viaže na právoplatne skončenie konania, čo, berúc do úvahy argumentáciu sťažovateľa, ktorú predostrel ústavnému súdu o jeho zámere podať odvolanie, znamená právoplatné skončenie odvolacieho konania. Za tohto právneho stavu preto zohľadnenie budúceho predpokladaného, a teda aj hypotetického času rozhodovania o sume náhrady trov konania súdom prvej inštancie ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu je konkrétnymi skutkovými okolnosťami nepodložené, a preto aj irelevantné.

24. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že v posudzovanej veci od vydania posledného rozhodnutia ústavného súdu o v poradí štvrtej ústavnej sťažnosti (bod 6 tohto uznesenia), zvyrazňujúc aj skutočnosť vyhlásenia meritórneho rozhodnutia, nedošlo k takej zásadnej skutkovej zmene, na základe ktorej by mohol konštatovať porušenie označených práv zo strany mestského súdu. Ústavný súd, naopak, v postupe mestského súdu v posudzovanom období nevidel v kontexte argumentácie sťažovateľa také skutočnosti, ktoré by objektívne boli spôsobilé viesť k záveru o existencii zbytočných priet'ahov. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v uvedených častiach pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (tzv. *denegatio iustitiae*):

25. Pri posudzovaní tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, v zmysle ktorej k vysloveniu porušenia základného práva na spravodlivý proces môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné priet'ahy, ako aj celková doterajšia dĺžka preskúvaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmet konania, teda to, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*).

26. V kontexte namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 charty ústavný súd považoval za bezpredmetné skúmať aplikovateľnosť ustanovení charty na prejednávany prípad (porovnaj I. ÚS 376/2024), a to s prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľ sám nepredostrel prienik svojho prejednávaneho prípadu s právom Európskej únie a ústavnú sťažnosť vo vzťahu k porušeniu charty odôvodnil len tým, že v napadnutom konaní ide o spotrebiteľský spor, a poukázal pritom všeobecne na aplikáciu smerníc, ktoré boli transponované zákonom o ochrane spotrebiteľa.

27. Absencia vyslovenia existencie zbytočných prietáhov v napadnutom konaní neodôvodňuje záver o odmietnutí spravodlivosti, a tým aj zásah do označených práv na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie, čo vedie k záveru o nevyhnutnosti odmietnutia ústavnej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 47 charty podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

III.3. K namietanému porušeniu práv vlastníť majetok a na pokojné užívanie majetku:

28. Sťažovateľ v dôsledku zbytočných prietáhov mestského súdu napokon namieta aj porušenie označených práv vyplývajúcich z ústavy, listiny, dodatkového protokolu a charty. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označených článkov ústavy, listiny, dodatkového protokolu a charty (aj tu bez potreby zaoberať sa osobitne aplikovateľnosťou ustanovení charty na prejednávany prípad), a preto aj v daných častiach bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu